

Brussel, 23 april 2015
(OR. en)

8138/15

COPEN 93
EUROJUST 76
EJN 33

NOTA

van:	De heer Alfonso Dastis, ambassadeur en permanent vertegenwoordiger, permanente vertegenwoordiging van Spanje bij de Europese Unie
d.d.:	19 maart 2015
aan:	De heer Rafael Fernández-Pita y González, directeur-generaal, Raad van de Europese Unie
Betreft:	Kennisgevingen van Spanje met betrekking tot de diverse kaderbesluiten

Geachte heer,

Overeenkomstig het verzoek van het ministerie van Justitie van het Koninkrijk Spanje en ten gevolge van de aanneming van de Organieke Wet 23/2014 van 20 november inzake de wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen in strafzaken in de Europese Unie, bekendgemaakt in het Staatsblad nr. 282 van 21 november 2014 wenst Spanje de begeleidende verklaringen af te leggen met betrekking tot de volgende rechtshandelingen van de Unie:

Kaderbesluit 2002/584/JBZ, Kaderbesluit 2008/909/JBZ, Kaderbesluit 2008/947/JBZ, Kaderbesluit 2009/829/JBZ, Kaderbesluit 2011/99/JBZ, Kaderbesluit 2003/577/JBZ, Kaderbesluit 2006/783/JBZ, Kaderbesluit 2005/214/JBZ, Kaderbesluit 2008/978/JBZ en Kaderbesluit 2009/299/JBZ.

(Beleefdheidsformule)

(w.g.) Alfonso Dastis

VERKLARING VAN DE SPAANSE STAAT TEN GEVOLGE VAN DE AANNEMING VAN
WET 23/2014 VAN 20 NOVEMBER INZAKE DE WEDERZIJDSE ERKENNING VAN
BESLISSINGEN IN STRAFZAKEN IN DE EUROPESE UNIE.

I. Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten

- Overeenkomstig artikel 34, lid 2, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel II van Wet 23/2014.
- Artikel 6, lid 3, van het kaderbesluit bepaalt dat de lidstaten het secretariaat-generaal van de Raad moeten mededelen welke rechterlijke autoriteit bevoegd is om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen. Deze bepaling is in nationaal recht omgezet bij artikel 35 van Wet 23/2014, uit hoofde waarvan de bevoegdheid om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen wordt toegewezen, voor zover dit bevel passend is, aan de rechter of rechtbank die de zaak behandelt, en de bevoegdheid om een Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen aan de centrale onderzoeksmagistraat van het nationaal hooggerechtshof (Audiencia Nacional). Indien het aanhoudingsbevel betrekking heeft op een minderjarige, berust de bevoegdheid bij de centrale kinderrechter (Juez Central de Menores).
- Op grond van artikel 7, lid 1, van het kaderbesluit kan er een centrale autoriteit worden aangewezen. Artikel 6, lid 3, van Wet 23/2014 bepaalt dat het ministerie van Justitie de centrale autoriteit is, hoewel het enkel de in artikel 7, lid 1, van het kaderbesluit beschreven taken verricht (met inbegrip van de statistiekentaak) en niet die van lid 2.
- Uit hoofde van artikel 25, lid 2, van het kaderbesluit moeten de lidstaten aan het secretariaat-generaal van de Raad de naam van de autoriteit mededelen die verantwoordelijk is voor de ontvangst van verzoeken tot doortocht. Dienovereenkomstig is bij artikel 27 van de Wet het ministerie van Justitie aangewezen als bevoegd voor het verlenen van toestemming voor de doortocht over het Spaanse grondgebied van een persoon die wordt overgedragen.

II. Kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie

- Overeenkomstig artikel 29, lid 2, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel III van Wet 23/2014.
- Artikel 2, lid 1, van het kaderbesluit bepaalt dat de lidstaten het secretariaat-generaal van de Raad moeten mededelen welke autoriteiten overeenkomstig het kaderbesluit bevoegd zijn. Artikel 64 van Wet 23/2014 bepaalt dat in dezen de strafuitvoeringsrechters bevoegd zijn voor het doorzenden van beslissingen waarbij een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel is opgelegd; betreft het maatregelen die zijn opgelegd uit hoofde van de Organieke Wet op de strafrechtelijke aansprakelijkheid van kinderen, dan zijn de kinderrechters bevoegd. Indien de uit te zitten straf nog niet is ingegaan, is de rechtbank die het vonnis in eerste aanleg heeft uitgesproken, de bevoegde autoriteit. Daarnaast is de centrale strafrechter (Juez Central de lo Penal) bevoegd voor het erkennen en gelasten van de tenuitvoerlegging van beslissingen waarbij een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel wordt opgelegd. Ten slotte zijn de centrale strafuitvoeringsrechters bevoegd voor de tenuitvoerlegging van de bovengenoemde beslissingen. De centrale kinderrechter is bevoegd met betrekking tot beslissingen die de veilige detentie van een minderjarige inhouden.
- Overeenkomstig artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit deelt Spanje het secretariaat-generaal van de Raad mede dat het op grond van artikel 17 van Wet 23/2014 niet verplicht is om een Spaanse vertaling te ontvangen van de beslissingen waarop het certificaat is gebaseerd, onverminderd de mogelijkheid voor de rechterlijke autoriteit om een vertaling ervan te verlangen indien zij dit essentieel acht voor de tenuitvoerlegging van de beslissing.

III. Kaderbesluit 2008/947/JBZ van de Raad van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van de wederzijdse erkenning op vonnissen en proeftijdbeslissingen met het oog op het toezicht op proeftijdvoorwaarden en alternatieve straffen

- Overeenkomstig artikel 25, lid 2, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel IV van Wet 23/2014.
- Artikel 3, lid 1, legt de lidstaten de plicht op het secretariaat-generaal van de Raad mee te delen welke autoriteiten bevoegd zijn overeenkomstig het kaderbesluit te handelen. Daarom wordt bij artikel 95 van Wet 23/2014 de rechter of rechtbank die verantwoordelijk was voor de tenuitvoerlegging van een vonnis of proeftijdbeslissing, als bevoegd voor het geven van de proeftijdbeslissing aangewezen. Voorts is de centrale strafrechter de autoriteit die bevoegd is voor het erkennen en gelasten van de tenuitvoerlegging van een proeftijdbeslissing die is toegezonden door de bevoegde autoriteit van een andere lidstaat van de Europese Unie. Indien de toegezonden proeftijdbeslissing betrekking heeft op een minderjarige, berust de bevoegdheid bij de centrale kinderrechter.
- Krachtens artikel 5, lid 4, van het kaderbesluit moeten de lidstaten aan het secretariaat-generaal van de Raad meedelen onder welke voorwaarden hun bevoegde autoriteiten op verzoek van de gevonnisde persoon kunnen toestemmen in de toezending van een vonnis en, indien van toepassing, een proeftijdbeslissing aan een andere lidstaat (dan de lidstaat waar de gevonnisde persoon zijn vaste verblijfplaats heeft). Ter nakoming van deze verplichting is in artikel 102 van Wet 23/2014 bepaald dat indien de gevonnisde persoon niet zijn vaste en wettige verblijfplaats in Spanje heeft, de centrale strafrechter, die het verzoek om zijn toestemming in de toezending van de proeftijdbeslissing aan de autoriteit van de beslissingsstaat ontvangt, uitsluitend toestemming verlenen indien de in artikel 101, lid 2, punt b), vermelde voorwaarden zijn vervuld. Krachtens laatstgenoemde bepaling kunnen proeftijdbeslissingen uitsluitend worden erkend indien, ondanks het feit dat de gevonnisde persoon niet zijn vaste en wettige verblijfplaats in Spanje heeft, zijn bloedverwanten in opgaande lijnt, nakomelingen, broers en zussen, echtgenoot of echtgenote, dan wel een persoon met wie hij of zij een soortgelijke betrekking onderhoudt, sedert ten minste vijf jaar hun vaste en wettige verblijfplaats in Spanje hebben, en mits de gevonnisde persoon in Spanje over een arbeids-overeenkomst beschikte of erom heeft verzocht dat de proeftijdbeslissing in Spanje ten uitvoer wordt gelegd.

- Krachtens artikel 14, lid 6, van het kaderbesluit kunnen de lidstaten meedelen in welke omstandigheden zij kunnen weigeren verantwoordelijkheid te nemen voor het geven van bepaalde vervolgbeslissingen wanneer zij optreden als tenuitvoerleggingsstaat. In dit verband verklaart Spanje dat krachtens artikel 106, lid 1, van Wet 23/2014 de bevoegdheid voor het geven van vervolgbeslissingen in verband met de drie in artikel 14, lid 3, van het kaderbesluit vermelde soorten gevallen bij de autoriteit van de beslissingsstaat berust en niet bij de Spaanse uitvoeringsrechter.

IV. Kaderbesluit 2009/829/JBZ van de Raad van 23 oktober 2009 inzake de toepassing, tussen de lidstaten van de Europese Unie, van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen inzake toezichtmaatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis

- Overeenkomstig artikel 27, lid 2, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel V van Wet 23/2014.
- Ter nakoming van de in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit vermelde verplichting om kennisgeving te doen van de bevoegde autoriteiten, delen wij u mede dat, op grond van artikel 111 van Wet 23/2014, als autoriteiten met bevoegdheid voor het geven van een beslissing over maatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis worden aangewezen de rechters of rechtbanken die de beslissing hebben gegeven om de betrokkene voorlopig vrij te laten in de strafprocedure. Anderzijds worden als autoriteiten met bevoegdheid voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van een beslissing over maatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis aangewezen de onderzoeksmagistraten of de rechters voor geweld tegen vrouwen (Jueces de Violencia sobre la Mujer) van de plaats waar de betrokkene zijn vaste verblijfplaats heeft, naar gelang van het soort strafbare feiten waarvoor deze autoriteiten bevoegd zijn. Krachtens artikel 7, lid 3, van het kaderbesluit en overeenkomstig artikel 6, lid 3, van Wet 23/2014 is het ministerie van Justitie de centrale autoriteit voor de toepassing van artikel 7, lid 1, van het kaderbesluit.
- Artikel 8, lid 2, van het kaderbesluit verplicht de lidstaten ertoe kennisgeving te doen van de extra toezichtmaatregelen op de naleving waarvan zij bereid zijn toe te zien. Wij delen u mede dat wij overeenkomstig artikel 110 van Wet 23/2014 bereid zijn om de volgende extra toezichtverplichtingen op ons te nemen:

- a) Uitsluiting van deelname aan bepaalde beroepen of activiteiten die verband houden met het beweerdelijk gepleegde strafbare feit.
 - b) Verbod om motorvoertuigen te besturen.
 - c) Verplichting om in een bepaald aantal termijnen of in één keer een som geld te storten of een andere waarborg te verstrekken.
 - d) Verplichting om een drugs- of verslavingsbehandeling te ondergaan.
 - e) Verbod op het bezit en het dragen van wapens of andere specifieke voorwerpen die verband houden met het vervolgte strafbare feit.
- Krachtens artikel 9, lid 4, van het kaderbesluit moeten de lidstaten aan het secretariaat-generaal van de Raad mededeling doen van de voorwaarden waaronder hun bevoegde autoriteiten op verzoek van de betrokkene kunnen instemmen met de toezending van beslissingen inzake toezichtmaatregelen aan een andere lidstaat (dan de lidstaat waar de betrokkene zijn vaste verblijfplaats heeft).
 - Op grond van dit vereiste bepaalt artikel 112 van Wet 23/2014 dat de bevoegde rechter of rechtbank de beslissing over maatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis toezendt aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar zich een of meer van de volgende omstandigheden voordoen:
 - a) De betrokkene heeft zijn vaste en wettige verblijfplaats in de tenuitvoerleggingsstaat en stemt ermee in naar die staat terug te keren.
 - b) De betrokkene verzoekt om te worden overgebracht naar een andere lidstaat dan die waar hij zijn verblijfplaats heeft, en de bevoegde autoriteit van die lidstaat stemt met dat verzoek in.
 - Krachtens artikel 21, lid 3, van het kaderbesluit deelt Spanje hierbij mede dat artikel 2, lid 1, van Kaderbesluit 2002/584/JBZ van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van toepassing zal zijn.

V. Richtlijn 2011/99/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende het Europees beschermingsbevel

- Overeenkomstig artikel 21, leden 1 en 2, van de richtlijn delen wij u mede deze richtlijn is omgezet in het kader van titel VI van Wet 23/2014.
- Overeenkomstig de vereisten van artikel 3, lid 1, van de richtlijn delen wij u mede dat, voor de toepassing van de richtlijn, de autoriteiten met bevoegdheid voor het uitvaardigen en toezenden van een Europees beschermingsbevel de rechters of rechtbanken zijn die de strafprocedure behandelen waarin de beslissing tot oplegging van de beschermingsmaatregel werd uitgevaardigd. Voorts zijn als autoriteiten met bevoegdheid voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van het Europees beschermingsbevel aangewezen de onderzoeks-magistraten of de rechters voor geweld tegen vrouwen voor de plaats waar het slachtoffer haar of zijn verblijfplaats heeft of voornemens is te hebben, onverminderd het bepaalde in artikel 4. Zijn er echter proeftijdbeslissingen of beslissingen betreffende maatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis gegeven, dan is dezelfde rechter of rechtbank die deze beslissingen reeds heeft erkend en ten uitvoer gelegd bevoegd voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van het Europees beschermingsbevel.
- Krachtens artikel 4, lid 3, van de richtlijn en overeenkomstig artikel 6, lid 3, van Wet 23/2014 is het ministerie van Justitie de centrale autoriteit voor de toepassing van artikel 4, lid 1, van de richtlijn.

VI. Kaderbesluit 2003/577/JBZ van de Raad van 22 juli 2003 inzake de tenuitvoerlegging in de Europese Unie van beslissingen tot bevriezing van voorwerpen of bewijsstukken

- Overeenkomstig artikel 14, lid 2, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel VII van Wet 23/2014.

VII. Kaderbesluit 2006/783/JBZ van de Raad inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen tot confiscatie

- Overeenkomstig artikel 22, lid 2, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel VIII van Wet 23/2014.
- Artikel 3, lid 1, van het kaderbesluit bepaalt dat de lidstaten het secretariaat-generaal van de Raad moeten mededelen welke autoriteit bevoegd is voor de toepassing van het kaderbesluit. Uit hoofde van artikel 158 van Wet 23/2014 zijn de autoriteiten met bevoegdheid voor het geven van een beslissing tot confiscatie de strafrechtbanken of -rechters die verantwoordelijk zijn voor de tenuitvoerlegging van vonnissen, indien de confiscatie van voorwerpen als extra consequentie wordt opgelegd. De autoriteit met bevoegdheid voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van de beslissing tot confiscatie is de strafrechtbank voor de plaats waar een of meer van de te confisqueren voorwerpen zich bevinden. Indien de voorwerpen zich op een andere plaats komen te bevinden, heeft dat niet tot gevolg dat de strafrechtbank die het bevel tot erkenning en tenuitvoerlegging van de aan Spanje toegezonden beslissing tot confiscatie heeft gegeven, zijn bevoegdheid verliest. Indien het certificaat is afgegeven voor verscheidene voorwerpen die zich in verschillende districten bevinden, is de strafrechtbank die het certificaat het eerst ontving en in welks district ten minste één van die voorwerpen zich bevindt, bevoegd voor het confisqueren van de overige voorwerpen. Indien de beslissingsautoriteit niet weet waar het te confisqueren voorwerp zich bevindt maar het certificaat de verblijfplaats of de statutaire zetel vermeldt van de persoon ten aanzien van wie de beslissing gegeven is, is de strafrechtbank van die plaats bevoegd, ook al wordt op een later tijdstip vastgesteld dat het voorwerp zich in een ander district bevindt of dat de persoon is verhuisd. Indien er één certificaat is afgegeven ten aanzien van verscheidene personen die zich in verschillende districten bevinden, is de strafrechtbank die het certificaat het eerst ontving en in welks district zich ten minste één van de betrokken verblijfplaatsen of statutaire zetels bevindt, bevoegd voor de behandeling van de gelaste confiscatie ten aanzien van de overige op het certificaat vermelde personen.
- Overeenkomstig artikel 7, lid 5, van het kaderbesluit en artikel 170, lid 1, punt b), van Wet 23/2014 weigert de bevoegde strafrechtbank een op grond van de in artikel 2, punt d), onderdeel iv), van het kaderbesluit vermelde uitgebreide confiscatiebevoegdheden gegeven beslissing tot confiscatie te erkennen en ten uitvoer te leggen wanneer hij die beslissing onverenigbaar met de in de Spaanse Grondwet erkende grondrechten en fundamentele vrijheden acht.

VIII. Kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke sancties

- Overeenkomstig artikel 20, lid 5, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel IX van Wet 23/2014.
- Overeenkomstig artikel 2, lid 1, van het kaderbesluit delen wij u mede dat krachtens artikel 174 van Wet 23/2014 de autoriteit met bevoegdheid voor het geven van een beslissing waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd aan een natuurlijke persoon of een rechtspersoon die in een andere lidstaat van de Europese Unie eigendom heeft of inkomsten geniet, de strafrechtbank is die bevoegd is voor de tenuitvoerlegging ervan in Spanje.

De autoriteit met bevoegdheid voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd, is:

- a) Primair de strafrechtbank voor de plaats waar de gevonnisse persoon zijn verblijfplaats heeft of, in het geval van rechtspersonen, waar hun statutaire zetel gelegen is.
- b) Subsidiair de strafrechtbank voor de plaats waar een van de onroerende goederen in het bezit van de natuurlijke of rechtspersoon aan wie de geldelijke sanctie is opgelegd, zich bevindt.
- c) Ten slotte de strafrechtbank voor de plaats waar een van de bronnen van inkomsten van de gevonnisse persoon zich bevindt in Spanje.

Indien een of meer van deze omstandigheden veranderen ten gevolge van een verandering in de verblijfplaats of statutaire zetel van de gevonnisse persoon, de verkoop van de onroerende goederen of een verandering in de bronnen van inkomsten van de gevonnisse persoon, heeft dat niet tot gevolg dat de strafrechtbank die het bevel heeft gegeven tot erkenning en tenuitvoerlegging van de aan Spanje toegezonden beslissing waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd, zijn bevoegdheid verliest.

Indien in één certificaat naar verschillende personen wordt verwezen en een van die personen aan een van de criteria van deze afdeling voldoet, kan de bevoegde strafrechtbank de verantwoordelijkheid nemen voor de tenuitvoerlegging van de beslissing ten aanzien van alle gevonnniste personen, zonder dat één beslissing waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd, naar een aantal personen moet worden opgesplitst.

- Krachtens artikel 2, lid 2, van het kaderbesluit en overeenkomstig artikel 6, lid 3, van Wet 23/2014 is het ministerie van Justitie de centrale autoriteit die verantwoordelijk is voor het bijstaan van de rechterlijke autoriteiten.

IX. Kaderbesluit 2008/978/JBZ van de Raad van 18 december 2008 betreffende het Europees bewijsverkrijgingsbevel ter verkrijging van voorwerpen, documenten en gegevens voor gebruik in strafprocedures

- Overeenkomstig artikel 23, lid 2, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van titel X van Wet 23/2014.
- Overeenkomstig artikel 3 van het kaderbesluit bepaalt artikel 188 van Wet 23/2014 dat in Spanje de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor uitvaardigen van Europese bewijsverkrijgingsbevelen de rechters of rechtbanken zijn die de procedures behandelen waarvoor het document, het voorwerp of de gegevens verkregen dienen te worden, alsmede het openbaar ministerie dat de onderzoeksprocedure verricht in het kader waarvan het bewijsverkrijgingsbevel zal worden uitgevaardigd.

Ook is het openbaar ministerie een autoriteit die bevoegd is voor de erkenning en tenuitvoerlegging van Europese bewijsverkrijgingsbevelen, mits het de voorwerpen, documenten of gegevens kan verkrijgen zonder dat het daarvoor maatregelen hoeft op te leggen die de grondrechten inperken.

Anders, wanneer het Openbaar Ministerie van mening is dat het het bewijsverkrijgingsbevel moet weigeren te erkennen of ten uitvoer te leggen, is de bevoegde autoriteit de onderzoeksmagistraat voor de plaats waar een of meer van de voorwerpen, documenten of gegevens zich bevinden die op grond van het bevel verkregen dienen te worden.

Indien de voorwerpen, documenten of gegevens zich op een andere plaats komen te bevinden, heeft dat niet tot gevolg dat het Openbaar Ministerie of de onderzoeksmagistraat die het bevel tot erkenning en tenuitvoerlegging van het aan Spanje toegezonden Europees bewijsverkrijgingsbevel heeft uitgevaardigd, zijn bevoegdheid verliest.

Indien het certificaat is afgegeven voor verscheidene voorwerpen, documenten of gegevens die zich in verschillende districten bevinden, is het Openbaar Ministerie of, in voorkomend geval, de onderzoeksmagistraat die het certificaat het eerst ontving en in welks of wiens district ten minste één van die voorwerpen, documenten of gegevens zich bevindt, bevoegd voor de verkrijging van de overige voorwerpen, documenten of gegevens.

- Krachtens artikel 8, lid 2, van het kaderbesluit en overeenkomstig artikel 6, lid 3, van Wet 23/2014 is het ministerie van Justitie de centrale autoriteit die verantwoordelijk is voor het bijstaan van de rechterlijke autoriteiten.
- In artikel 23, lid 3, van het kaderbesluit is bepaald dat de lidstaten een verklaring moeten afleggen waarin zij mededelen of de in artikel 13, lid 1, punt f), van het kaderbesluit vermelde gronden voor het weigeren van erkenning of tenuitvoerlegging van het bewijsverkrijgingsbevel in hun nationale recht worden omgezet. Wij verklaren derhalve dat beide gronden bij artikel 32, lid 3, en artikel 198, lid 1, punt d), van Wet 23/2014 zijn omgezet in Spaans recht.

X. Kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad van 26 februari 2009 tot wijziging van Kaderbesluit 2002/584/JBZ, Kaderbesluit 2005/214/JBZ, Kaderbesluit 2006/783/JBZ, Kaderbesluit 2008/909/JBZ en Kaderbesluit 2008/947/JBZ en tot versterking van de procedurele rechten van personen, tot bevordering van de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen gegeven ten aanzien van personen die niet verschenen zijn tijdens het proces

- Overeenkomstig artikel 8, lid 6, van het kaderbesluit delen wij u mede dat deze verplichtingen zijn omgezet in het kader van de artikelen 33 en 49 van Wet 23/2014.
